

DE ENE TENT IS DE ANDERE NIET

KNOTSENBURG 2016: GRENZELOOS

Wie de komaf van Knotsenburgers onderzoekt, ontdekt na veel speurwerk, dat niet alle gangmakers, dweilers en liefhebbers van het Nijmeegse carnaval uit de oudste stad van Nederland afkomstig zijn. Zelfs sommige Prinsen van Knotsenburg – tijdelijke aanvoerders van de carnavaleske feestelijkheden – blijken geen geboren en getogen Nijmegenaren. Komaf is, zo leert de ervaring, geen harde toetssteen. Ouders of voorouders zijn evenmin doorslaggevend als de haarkleur, lichaamslengte of leeftijd van het lijf. Een kandidaat-prins hoeft zich over zijn gewicht ook geen zorgen te maken. Achteraf wel, maar de Vierdaagse biedt dan uitkomst. Knotsenburg kent dus geen grenzen.

De eerste en tot nu toe enige Grootvorst Nico I (Grijpink) - oprichter van De Blauwe Schuit en eerste Stadsprins van Nijmegen - zag zestig jaar geleden al, dat zijn carnavalsrijk zich snel uitbreidde, binnen en buiten de vroegere stadswallen. Toen ook het Knippenstekkie en het Kikkergat, carna-

valsdomeneinen van Brakkestein en Lent, zich schaarden achter het geel-rood-zwarte vaandel van de Stichting Openbaar Carnaval Nijmegen, werden de laatste carnavaleske grenzen geslecht. Trouwens: het grenzeloze karakter van het Nijmeegse carnaval kent andere dimensies - of beter: waarden - die minstens zo belangrijk zijn als plaats- of wijk-gebonden kenmerken. Die waarden kennen als schakel de letter, die met twee vingers gevormd kan worden: de V van verbondenheid, vriendschap, vreugde (naast verdriet), vrijheid en verantwoordelijkheid. Die waarden zijn schakels in de keten van saamhorigheid. Zij zijn symbolisch terug te vinden in Knotsenburgse ambtsketens. Kijk maar hoe de Stadsprinsen en de Knotsenburgse carnavalspresidenten hun ketens dragen, even fier als manmoedig.

doeld of onbewust naar de stad om de Waal zijn gekomen. Kerkgenootschappen, sportverenigingen, ondernemers, buurtgenoten, professionele en amateurkoks, muzikanten en andere vrijwilligers lieten en laten zien, dat de wisselwerking tussen vrijheid en verantwoordelijkheid vanzelf tot verbondenheid leidt. Delen van vreugde dempt verdriet, en bouwt vriendschap. Voor het vrijwilligerswerk op Heumensoord geldt, dat elke mens telt. Knotsenburg hoeft dus niet achter te blijven, ook al kennen vluchtelingen Bacchus noch Marieke van Nimwegen.

immers geen vluchteling te zijn om de zwaarte van zorgen te voelen. In Knotsenburg bestaan geen grenzen of afstanden tussen jong en oud, tussen blank en zwart, tussen boven, midden en onder modaal, tussen figuren, die zich een ander imago aanmeten om onherkenbaar te zijn en types, die juist op willen vallen, omdat ijdelheid soms geen grenzen kent.

Tegen die nauwelijks toevallige achtergrond verwelkomt het grenzeloze Knotsenburg vluchtelingen en vreemdelingen op dezelfde wijze als niet en zelfs anti-carnavalsfiguren

worden bejegend: met een open mind, gastvrij en liefdevol in de vele variaties en gradaties, die het woord liefde kent. Niemand wordt gedwongen toe te treden tot het grenzeloze Knotsenburg, maar evenmin wordt iemand uitgesloten. Paulus schreef twintig eeuwen geleden aan de Filippenzen: Broeders en zusters, verheugt u in de Heer te allen tijde. Nog eens: verheugt u. Uw vriendelijkheid moet bij alle mensen bekend zijn! Zo is het

maar net, ook in Knotsenburg waar anno 2016 verbondenheid tot vriendschap en vreugde leidt, ook al is de ene tent de andere niet. Paulus doelde niet op Bacchus, en ook niet op Moenen. Maar hij had wel gelijk. Of niet soms?

A. L.

ja: elke mens telt. In Knotsenburg is dat niet anders. De Nijmeegse carnavalsverenigingen delen in grote saamhorigheid vreugde en verdriet, ook buiten het blikveld van het eigen domein. In Knotsenburg verdwijnen als bij toverslag van Stasiu I en Tije I alle grenzen,

op straat, in de kroeg, rond en in het Mariekenpaleis, bij de Watermolen, in de Grotestraat en elders. In Knotsenburg vallen de scheidslijnen weg tussen zangers, muzikanten en minder muzikale carnavallisten, die zich moeten beperken tot hossen en dweilen. Zij trekken mee van café naar café, en vergeten de zorgen van alledag. Je hoeft

In de wandelgangen van Knotsenburg viel te beluisteren, dat Knotsenburgse gangmakers zich afvroegen, of de keten met de letter V wat zou kunnen betekenen voor de vluchtelingen op Heumensoord. Zij verblijven daar in tenten die aan de buitenkant enige gelijkenis vertonen met het Mariekepaleis op de Grote Markt. Hoewel de ene tent de andere niet is, luidt het antwoord: ja. Knotsenburg kan en moet open staan voor de mannen, vrouwen en kinderen, die hun geboortegrond hebben moeten verlaten, op zoek naar vrede en veiligheid. Nijmegen heeft in de afgelopen maanden op voorbeeldige wijze haar hand uitgestoken naar de grote groep vluchtelingen, die vaak onbe-